Wydarzenia fatimskie

«Dzięki litości serdecznej Boga naszego. Przez nią z wysoka Wschodzące Słońce nas nawiedzi.» / Lc 1,78

Fatima jest eksplozją Bożego światła, które rozbłysło w mrokach historii. Na początku XX wieku w surowej, górskiej dolinie Cova da Iria zabrzmiała obietnica Bożego miłosierdzia. Przypomniała ona, pogrążonemu w konfliktach i spragnionemu nadziei światu, ewangeliczną prawdę – Dobrą Nowinę o obiecanym spotkaniu z Bogiem, o ufności, jaką winniśmy pokładać w Jego łasce i miłosierdziu.

«Nie bójcie się, jestem Aniołem Pokoju! Módlcie się ze mną.»

Wydarzenia fatimskie rozpoczyna zaproszenie do zaufania. Anioł niosący zapowiedź Bożego światła, które rozprasza strach, ukazuje się widzącym trzy razy. Zachęca dzieci do adoracji, która przygotuje je do przyjęcia zamysłów Bożego miłosierdzia. Ich powołanie, realizujące się w ciszy wypełnionej obecnością Boga Żywego, brzmi w słowach modlitwy, której Anioł nauczył dzieci: O mój Boże, wierzę w Ciebie, uwielbiam Ciebie, ufam Tobie, kocham Cię.

Adorując Boga na kolanach mali pasterze zrozumieli, że właśnie zaczyna się dla nich nowe życie. Z całkowitego oddania ich skromnej egzystencji Najwyższemu, wyrósł ufny dar wiary, o której świadczyli, nadziei na głęboką przyjaźń z Bogiem oraz miłości, będącej odpowiedzią na miłość Boga. Miłość ta zaowocowała troską o ludzi, szczególnie

tych, którzy oddalili się od Bożej miłości i którzy „nie wierzą, nie uwielbiają, nie kochają i nie ufają”.

Otrzymawszy z rąk Anioła Eucharystię, pastuszkowie przyjęli powołanie, aby ze swego życia uczynić dar ofiarowany Bogu w intencji ludzi. Przyjmując, poprzez adorację, łaskę przyjaźni z Bogiem, podjęli zobowiązanie do ostatecznej ofiary z życia.

«Czy chcecie ofiarować się Bogu?»

W maju 1917 r. dzieciom objawiła się Pani i otoczyła je światłem Boga, w którym pastuszkowie zobaczyli się „wyraźniej niż w najlepszym zwierciadle”. Mali pasterze, przez mistagogiczne doświadczenie światła emanującego z rąk Maryi, odczuli obecność Boga, która ich wypełniła i trwale wpisała się w serca widzących. Zostali uświęceni jako orędownicy i świadkowie Bożego miłosierdzia, które rozprasza mroki ludzkich dramatów aż do końca świata.

Tajemnica przekazana w Fatimie to objawiona w Bożym świetle prawda o człowieku. W wizjach ukazanych Łucji, Franciszkowi i Hiacyncie zawarta jest synteza dramatycznych dylematów ludzkiej wolności. Wizja piekła pokazuje, że ludzkie wybory mają ostateczne konsekwencje, a Bóg bardzo pragnie eschatologicznego spotkania z człowiekiem ceniącym swą wolność, lecz pozyskanym dla Miłości. Wizja Kościoła cierpiącego – który prowadzony przez biskupa odzianego w biel, idzie przez miasto leżące w ruinach, niosąc swe cierpienia i modlitwy, aby na końcu złożyć je pod krzyżem – przedstawia historię ludzkości rujnowanej przez walki i egoizmy. Kościół, kroczący pośród ruin po swoistej via crucis, by na końcu oddać się Bogu pod krzyżem, to symbol ostatecznej ofiary Jezusa. Kościół jest zaczynem nowego stylu życia, życia na obraz Maryi pełnej łaski i Jej Niepokalanego Serca. Serce każdego człowieka, który ofiarowuje się Bogu staje się dzięki Jego miłosierdziu niepokalane i namaszczone do misji.Tajemnica przekazana w Fatimie to objawienie ufności, że Niepokalane Serce Maryi w końcu zatriumfuje.

Maryja i Jej Niepokalane Serce są wzorem modlitwy i ofiarowania.

Matka Boska Różańcowa nieustannie wzywa widzących do modlitwy. Modlitwa jest spotkaniem, z którego rodzi się głęboka i prawdziwa bliskość Boga. W Fatimie Maryja

prosi przede wszystkim o odmawianie różańca. Pani przynagla do tej modlitwy w każdym z sześciu objawień. Ucząc te proste dzieci wiary i modlitwy Matka Boska zachęca je, aby rozważały w sercu tajemnice życia Chrystusa i otworzyły się na Jego miłość, która koi rany zadane przez grzech. Wskazanie różańca jako drogi do uzyskania pokoju na świecie to także znak, że przyjęcie Słowa wypełnia łaską ludzkie serce, uwięzione w okowach egoizmu i przemocy, zaś odwaga maluczkich, którzy z ufnością sięgają po tę prostą modlitwę, pomaga uspokoić burzliwy bieg historii.

Bycie blisko Boga sprawia, że życie pastuszków staje się darem ofiarowanym w intencji innych ludzi, szczególnie tych, na których spoczęło Jego pełne współczucia spojrzenie. Dar z siebie – oto prawdziwa ofiara! Serce człowieka, umiłowanego jak Syn, odnawia się na podobieństwo Ojca i przyjmuje całą Jego miłość wobec wszystkich ludzi. W obliczu dramatów świata, wolność skupiona na Bogu realizuje się w zamysłach Jego miłosierdzia, które dotyczą każdej kobiety i każdego mężczyzny oraz w pojednawczej misji Syna pragnącego zebrać wszystkie owce w jednej owczarni (por. J 10,16). W trudnej rzeczywistości ofiarowania pastuszkowie – w prawdzie i wolności – są gotowi do złożenia daru z siebie.

Z potrzeby ofiarowania siebie rodzi się pragnienie pocieszania Boga wszelkiej pociechy (por. 2 Kor 1, 3). Oto prawdziwa przyjaźń człowieka z Bogiem! Dzięki takiej przyjaźni można dostrzec Jego zasmucenie wobec braku miłości w dramatycznych chwilach historii. To wzrusza przyjaciół Boga, którzy pragną Go pocieszać.

W październiku 1917 r., podczas ostatniego spotkania z Matką Boską Różańcową, obietnica triumfu Niepokalanego Serca Maryi zostaje potwierdzona błogosławieństwem Chrystusa.

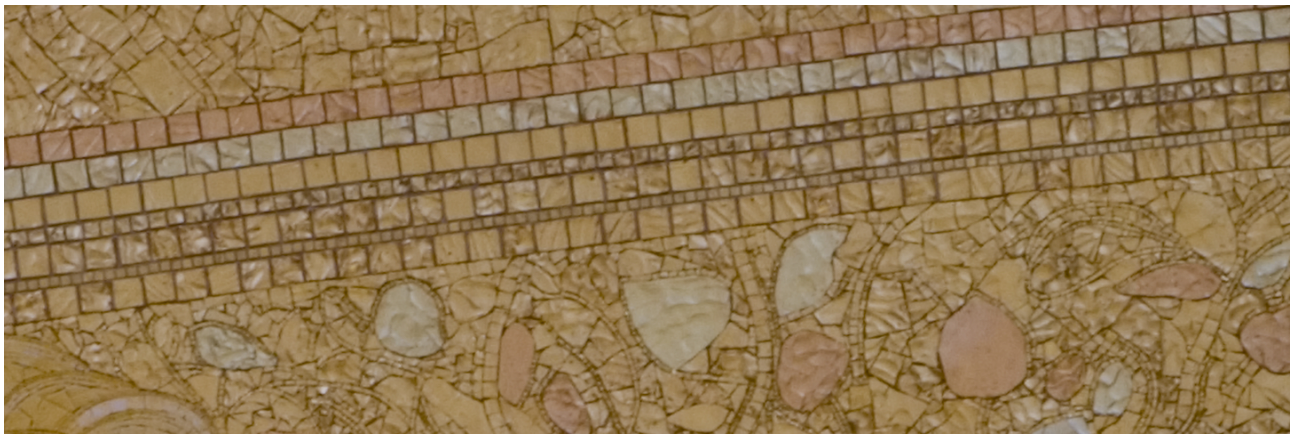

«Łaska i miłosierdzie.»

Wydarzenia fatimskie wykraczają poza granice Cova da Iria. Kolejnych objawień widząca Łucja doznała w latach 1925–1929 w Pontevedra i w Tuy. Niepokalane Serce Maryi – „ucieczka i droga, która prowadzi do Boga” – po raz kolejny zatroszczyło się o dramatyczną historię ludzi, którzy Jemu się poświęcają, aby ich zawierzyć miłosiernemu Sercu Boga. Serce Niepokalanej wyraża powołanie każdej kobiety i każdego mężczyzny

– wszystkich i od zawsze powołanych do życia w łasce. Ofiarowanie się Niepokalanemu Sercu daje pewność, że życie człowieka realizuje się w Bogu. Objawienia te precyzują także najważniejsze elementy prośby o komunię wynagradzającą pierwszych sobót. Owe sabath, dni przeznaczona na spotkanie z Bogiem, są obrazem życia poświęconego Mu w pełni.

Siostra Łucja widzi także słowa: „Łaska i Miłosierdzie”. Jeszcze raz ukazuje się światło obecne w objawieniach fatimskich, aby przedstawić tajemnicę komunii trynitarnej oraz przypomnieć, że Bóg ofiarowuje nam w darze swe Serce współczujące. Proste świadectwo przekazane światu przez troje dzieci z odległej wioski w górach Serra d’Aire, świadectwo spotkania ludzi z miłosiernym sercem Boga, to – potwierdzony w Cova da Iria – znak, że historię buduje siła Boga, który działa poprzez maluczkich.

---

www.fatima.pt/pl/pages/wydarzenia-fatimskie